

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/269/2020
Identifikačné číslo spisu: 8717201687
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8717201687.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. G., bývajúcej vo C., P. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Martinom Bašistom, advokátom, so sídlom v Poprade, Štefánikova 8, proti žalovanému Š. G., bývajúcemu vo C., Š. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Petrom Behúňom, advokátom so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia 44, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20 C 8/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. decembra 2019 sp. zn. 23 Co 48/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 18. decembra 2019 sp. zn. 23 Co 48/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 17. septembra 2018 č. k. 20 C 8/2017 - 262 I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k rekreačnej chate súp. č. XXXX, postavenej na pozemku C-KN parc. č. XXX a k pozemku C-KN parc. č. XXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere 310 m², všetko zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Poprad, odborom katastrálnym na liste vlastníctva č. XXX pre obec a katastrálne územie V, II. prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného rekreačnú chatu súp. č. XXXX, postavenú na pozemku C-KN parc. č. XXX a k pozemku C-KN parc. č. XXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere 310 m², všetko zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Poprad, odborom katastrálnym na liste vlastníctva č. XXX pre obec a katastrálne územie V, III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu jej podielu na nadobúdanej nehnuteľnosti sumu 53.266,66 eur do šesťdesiatich dní od právoplatnosti rozsudku, IV. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Poprad súdny poplatok vo výške 1.249,50 do troch dní od právoplatnosti rozsudku, V. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním zistil, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností, pričom podiel žalovaného je 7/24, podiel žalobkyne 17/24. Hodnota predmetu sporu je 75.200,- eur. Z výpisu účtu žalobkyne zistil, že táto disponuje dostatkom finančných prostriedkov na vyplatenie podielu žalovaného. Žalovaný deklaroval svoj nehnuteľný majetok výpismi z listov vlastníctva, ktoré by mohol v prípade potreby predať a získať tak dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie podielu žalobkyne.

Ďalej zistil, že stavba nie je reálne deliteľná a navyše konflikty spoluvlastníkov by gradovali a znemožňovali jej využitie a preto zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu a prikázal ju do výlučného vlastníctva žalovaného. Uviedol, že veľkosť podielov a účelné využitie veci nie sú jedinými hľadiskami, na ktoré súd musí prihliadnuť, ale má prihliadnuť aj na ďalšie skutočnosti a to skutočnosť, že spoluvlastník sa správal násilne voči ostatným spoluvlastníkom. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 33/2010, podľa ktorého pri rozhodnutí súdu komu nehnuteľnosť prikázať nie je absolútne rozhodujúce ani výška podielov, ani účelné využitie veci, ale ide o súhrn skutočností, ktoré sú v danej veci relevantné. Nehnuteľnosť prikázal do vlastníctva žalovaného s prihliadnutím na to, že účelné využitie preukazuje výlučne žalovaný. Mal za zrejmé, že žalobkyňa a jej rodina sa snažili skontrolovať stav predmetu sporu výhradne v čase, kedy žalovaný organizoval oslavy či stretnutia a pomerne direktívne, čo mohlo vyprovokovať prítomných k hrubým či vulgárnym výrazom. Prihliadol aj na to, že nehnuteľnosť využíva výlučne a stará sa o ňu žalovaný a preto mu ju prikázal do výlučného vlastníctva.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 18. decembra 2019 sp. zn. 23 Co 48/2019 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie s výnimkou výroku o povinnosti žalobkyne zaplatiť súdny poplatok tak, že I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k rekreačnej chate súp. č. XXXX, postavenej na pozemku C-KN parc. č. XXX a k pozemku C-KN parc. č. XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 310 m², všetko zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie V., II. prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne rekreačnú chatu súp. č. XXXX, postavenú na pozemku C-KN parc. č. XXX a k pozemku C-KN parc. č. XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 310 m², všetko zapísané v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie V., III. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému titulom primeranej náhrady za zrušené spoluvlastníctvo sumu 21.933,34 eur do desiatich dní od právoplatnosti rozsudku, IV. žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku v rozsahu 50 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Uviedol, že pri rozhodovaní o tom, komu nehnuteľnosť prikázať do výlučného vlastníctva, je potrebné zohľadniť najmä veľkosť podielov a prihliadnuť na účelné využitie veci. Súd mal prihliadnuť na vyšší podiel žalobkyne na spoločnej nehnuteľnosti a nemal zohľadniť to, že nehnuteľnosť výlučne užíva a stará sa o ňu žalovaný, pretože v konaní bolo preukázané, že žalovaný takýmto spôsobom v podstate popieral vlastnícke a užívacie práva žalobkyne. Žalobkyňa bola väčšinou spoluvlastníčkou, mala mať teda právo rozhodovať o hospodárení so spoločnou vecou, teda aj o tom, ako sa vec bude využívať. Napriek tomu o využití spoločnej veci rozhodoval žalovaný. Žalovaný z takého nerešpektovania práv žalobkyne nemôže profitovať tým, že jeho výlučné užívanie nehnuteľnosti je argumentom pre prikázanie nehnuteľnosti do jeho vlastníctva. Taktiež je potrebné prihliadnuť aj na pripravenosť žalobkyne okamžite zaplatiť žalovanému za jeho spoluvlastnícky podiel prislúchajúcu sumu. O trovách celého konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP keď súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň aj § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď mal za to, že v danom prípade sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej dovolacieho súdu. Namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, keď odvolací súd vzal do úvahy iba skutočnosť, že podiel žalobkyne na nehnuteľnosti je vyšší, avšak v konaní bolo preukázané, že o nehnuteľnosť sa už niekoľko rokov stará výlučne žalovaný. Bol názoru, že z rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, prečo nebol správny právny názor súdu prvej inštancie podložený aj judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale malo sa prihliadnuť len na veľkosť podielov. Výtkol odvolaciemu súdu, že zatiaľ čo súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie poukazujúc tak na posúdenie veľkosti podielov ako aj na posúdenie účelného využitia veci, odvolací súd vychádzal len z veľkosti podielov na nehnuteľnosti. Uviedol, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí nezdôvodnil súhrn skutočností relevantných na rozhodnutie v danom spore. Poukázal na skutočnosť, že až do podania žaloby žalobkyňa nemala žiaden problém s tým, že nehnuteľnosť užíva žalovaný a mala prístup k nehnuteľnosti, keďže ju chodila kontrolovať. Zdôraznil, že má dostatok

finančných prostriedkov na vyplatenie žalobkyne a že stále prejavoval záujem o kúpu tejto nehnuteľnosti, pričom práve žalobkyňa chcela nehnuteľnosť odpredať. Uviedol, že práve tieto skutočnosti zohľadnil súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, avšak odvolací súd sa s týmito argumentami nevysporiadal. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 33/2010, R 54/1973, Cpj 8/72 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 1644/2005 s tým, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky (prihliadnutia na veľkosť podielov a účelné využitie veci) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Zároveň navrhol odklad právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolaním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenie pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa

účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Žalovaný vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s jeho námietkami ohľadom posúdenia účelného využitia predmetnej nehnuteľnosti.

14. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, pričom sa musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť (4 Cdo 102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu; len náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 33/2012). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

15. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu dôvodnosti dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu. Dovolateľ namieta prihliadnutie iba na veľkosť podielov a neprihliadnutie na účelné využitie veci, ako i súhrn skutočností, ktoré sú v danom spore relevantné.

16. Rozhodnutie odvolacieho súdu je považované za preskúmateľné, ak obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci.

17. V danom prípade vo vzťahu k určeniu komu bude nehnuteľnosť prikázaná do výlučného vlastníctva odvolací súd len skonštatoval, že „súd mal prihliadnuť na vyšší podiel žalobkyne na spoločnej nehnuteľnosti a nemal zohľadniť to, že nehnuteľnosť výlučne užíva a stará sa o ňu žalovaný“ (bod 17. rozsudku).

18. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu ku skutočnosti, že „okrem žalovaného žiaden z dedičov, t. j. ani žalobkyňa ani pôvodný spoluvlastník K. G. neprejavil záujem o predmet sporu, záujem predmet sporu udržiavať či využívať pre seba“ (bod 37 rozsudku súdu prvej inštancie) neobsahuje žiadne odôvodnenie.

19. Dovolací súd poukazuje i na bod 35. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom rozhodnutí citoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 33/2010, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil názor, že „v rámci posudzovania účelného využitia veci možno okrem veľkosti podielov zohľadniť viaceré skutočnosti rozhodujúce pre rozhodnutie o tom, ktorému z účastníkov bude vec prikázaná do vlastníctva. Pre rozhodnutie súdu komu nehnuteľnosť prikázať nie je absolútne rozhodujúca ani výška podielov, ani účelné využitie veci, ale ide o súhrn skutočností, ktoré sú v danej veci relevantné. Zákon zohľadňuje variabilitu a zložitosť mnohých situácií a preto prenecháva riešenie na úvahe súdu. Otázka, komu bude vec prikázaná, záleží vždy na úvahe súdu“. Odvolací súd k tomuto záveru súdu prvej inštancie nezaujal žiadne stanovisko. Napokon sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal ani s tvrdením žalovaného, že žalobkyňa mala záujem nehnuteľnosť odpredať a teda nie je zrejmé, akými úvahami sa odvolací súd riadil, keď nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne napriek tomu, že túto užíva výlučne žalovaný a má záujem o jej prikázanie do svojho vlastníctva.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018, 8 Cdo 70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nespľnil).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.